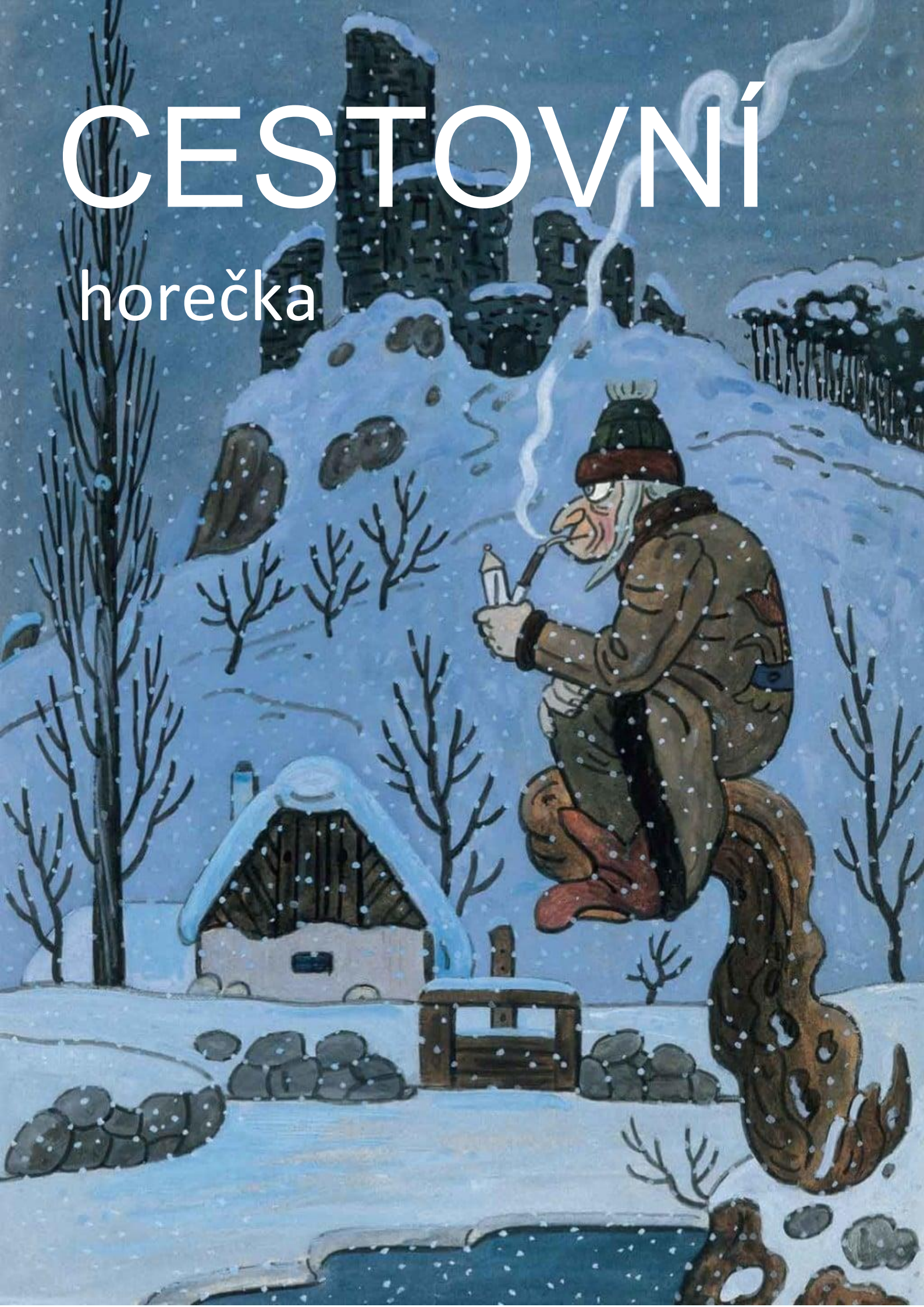

CESTOVNÍ

horečka

Úvodník

Máme tu začátek nového roku a s ním i nový tok stresu, radosti a odpočítávání do konce školního roku. Ať už jste první polovinu zakončili ruskými jedničkami nebo těmi našimi, teď na vše zapomeňte a přečtěte si, co jsme pro vás připravili.

A na co se můžete těšit? Na stranách dvě a tři najdete velmi zajímavý a poučný rozhovor s panem učitelem Šindlerem, rozhovor, na který jsme se všichni dlouho těšili.

Z událostí uplynulého roku zde máme zprávu z návštěvy vědecké knihovny i reportáž ze soutěže Mladý průvodce, nebo třeba recenzi na populární divadelní hru Lakomec. Tradiční cestovatelská rubrika vás pozve do překrásného Lucemburska a pokud jste nebyli na maturitním plese (styděte se), máme tu pro vás i skvělý proslov pana učitele Stůje!

Zkrátka, časopis je opět nabitý zajímavými články a informacemi, určitě nebudete zklamáni, tak se dejte do čtení!

Rozhovor s učitelem

Učitelé mohou být občas vnímáni, jako naši nepřátelé. Někteří možná jsou, někteří ale naopak ne. V této rubrice vám zkusím přiblížit, že i oni byli dříve jako my. Možná v některých věcech ještě stále jsou. Na naší škole máme hned několik adeptů pro tento rozhovor. Tentokrát tu máme rozhovor s panem učitelem Šindlerem. Pan učitel Šindler je bezprostřední favorit SOŠSky. Když se mi v hlavě zrodila myšlenka o dalším rozhovoru, věděla jsem, že mou další obětí musí být právě on.

1. Chtěl jste být vždy učitelem? Jestli ano, tak proč?

Ano, baví mě práce s dětmi (rozvíjení přirozeného intelektu, předávání znalostí, příprava do života). Celkově mám k této práci velmi kladný vztah.

2. Bylo to Vaše vysněné povolání i v dětství?

Určitě jsem o tom nikdy nesnil a rozhodně to ani ze začátku nebylo vyloženě vyhraněné, že bych chtěl dělat zrovna tuto práci.

3. Ani nějaký obecný dětský sen, třeba?

Názory a pocity ohledně povolání si člověk vždy vytváří později, až tak v patnácti nebo šestnácti letech.

4. Co vás na učitelství baví a co naopak ne?

Co mě baví? Tak hlavně interakce se studenty v hodinách, diskutování a rozebírání problémů.

5. A není tedy nic, co by vás nebavilo nebo někdy štválo?

Ani ne, učitelství má pro mě spíš pozitiva. Když pro to člověk má přirozené schopnosti, které se nedají naučit nějakým vzděláním nebo pedagogickým studiem, tak to má výhody pro všechny strany. Navíc je to povolání, které nabízí volný čas a prostor pro samostudium. Tomu těžko může konkurovat jiná firma.

6. Nejméně oblíbený předmět ve škole? Nejvíce oblíbený předmět?

Nejméně mě vždy bavila matematika, nejvíce jako každého asi tělocvik, ale i zeměpis nebo hudební výchova.

7. Bylo to u vás tak stejně na základní škole i na střední škole?

Nebylo, preference předmětů se postupně samozřejmě změnily.

8. Jaký by měl být podle vás správný učitel?

Jak jsem řekl, musí mít přirozené schopnosti pedagoga, které se nedají získat žádným vzděláním. Jsou to schopnosti, které stojí hlavně na empatii, schopnosti srozumitelně vysvětlit látku, předat cokoliv a určitě k nim patří i asertivita, přirozené schopnosti komunikovat s těmi druhými, nebát se mít s nimi kontakt, no a hlavně ta empatie!

9. A jaké jsou Vaše Koničky?

Baví mě lyžování, plavání, ale mám rád i kulturu, rád chodím třeba do divadla...

10. Ještě něco specifického?

Třeba cestování za antickými památkami, třeba do Řecka nebo Itálie.

11. Čtete rád? Jestli ano, jaký žánr máte rád?

Ano. Co nejraději čtu, souvisí s mým oborem, takže nejradši mám publikace zaměřené na problematiku lázeňství a konkrétně specializované i k dějinám lázeňství.

12. Nejoblíbenější jídlo?

Jídlo? Asi pečená zvěřina, ta mi chutná nejvíce.

13. Vzpomínáte na střední školu? Jaký jste byl student?

Jo, tak, já jsem průběžně dostával vyznamenání, takže takový ten zvědavý, šouravý intelektuál. Hodně jsem se vždycky ptal, vyptával na prameny, souvislosti. Dělal jsem střední školu gastronomie a služeb v Přerově.

14. Kde se vidíte tak za 10 let?

To těžko říct. To nedokáže odhadnout nikdo.

15. Kdybyste nebyl učitelem, čím byste asi byl?

Nevím, záleží na aktuální situaci na trhu práce. Člověk se stejně musí přizpůsobit podle toho, jaké jsou možnosti.

16. Cestujete rád? Jaké je vaše nejoblíbenější místo?

Nejzajímavější místo... (přemýšlí), já nejradši cestuju tak na tři, čtyři místa tady v České republice, to mi stačí. Těmi jsou Svatý Hostýn, Karlova Studánka a pak západočeské lázně, Mariánské Lázně s těmi Františkovými. A nesmím zapomenout na lázně Kynžvart. Pokud jde o zahraničí, tak Itálie nebo Nizozemí, to je mi blízké. No a kam bych se rád do budoucna podíval ještě častěji, to je určitě Lucembursko a Lichtenštejnsko.

17. A kam byste se třeba rád podíval někde dál v zahraničí, kde jste ještě nebyl?

Určitě třeba do Francouzské Polynésie.

18. A kde jste byl nejdál? Byl jste mimo Evropu?

Zatím ne.

Panu učiteli děkuji za rozhovor!

Adéla Axmannová

Cestovní rubrika - Lucembursko

Často přemýšlím, s kterými místy vás v dalším čísle seznámím. Vždy jsou to vzdálená místa, a proto dnes přináším jedno, kam se dá dojet třeba i vlakem, či autobusem, a to rovnou z Prahy.

Lucembursko je malá zemička ležící mezi Německem, Francií a Belgií. I přes to, že to není žádný obr, má tato země opravdu co nabídnout. Jedná se o historii nabitý stát, což potěší především milovníky muzeí, galerií a divadel.

Lucembursko se dělí na tři turistické části. První cíl pro návštěvníky je samozřejmě hlavní město Lucemburk, jehož turistické centrum je zapsáno na seznamu světového dědictví UNESCO. Nachází se zde také spousta mostů a krásné architektury. Druhým cílem pro turisty je severní část země nazvaná Oesling. Zde se nachází spousta kopců a neúrodné krajiny. Tyčí se zde nejvyšší hora Lucemburska – Kneiff. Spousta lidí zde obdivuje hrady, zámky a nekonečnou přírodu. Pokud jste nadšení sportovci, je to i místo pro vás. Třetí a poslední turistickou částí je Gutland. Jedná se o písčovou oblast a půda je zde oproti Oeslingu úrodná. Milovníci vína si zde přijdou na své, protože je tu velké množství vinic, které jsou pro obyvatele Lucemburska zásadní.

Pokud patříte mezi nadšené cyklisty, musíte objevit krásná zákoutí nacházející se v oblasti Ardeny. Historičtí milovníci hradů si přijdou na své

na hradě Vianden. Dalšími krásnými místy v této zemi jsou Údolí sedmi hradů nebo také Malé lucemburské Švýcarsko.

Pokud patříte mezi turisty, kteří objevují jen hlavní města, taktéž nebudete zklamaní. V Lucemburku se totiž nachází třeba Katedrála Notre-Dame, Velkovévodský palác, Národní muzeum dějin a umění, a především pro nás Čechy Náměstí Jana Palacha.

Lucembursko bych doporučila spíše lidem se záparem pro fakty a sport. Samozřejmě i popíječi vína a kávy si přijdou na své, ale není tu toho tolik, jako v jiných zemích. Toto velkovévodství určitě stojí za návštěvu a já se také jednou chystám ho probádat.

Adéla Axmannová

Reportáž – Soutěž mladý průvodce

Dne 17.1.2018 se v Ostravě konala soutěž mladý průvodce, které se účastnili studenti 4. A: Jakub Héža a Filip Peřina. Zatímco Filip jako zkušený matador průvodcovských soutěží již věděl, do čeho jde, pro Kubu, který dosud soutěžil spíše na atletickém stadionu, to bylo první setkání s podobným typem soutěží.

Oba zúčastnění se v Ostravě potkali s velmi silnou konkurencí a navzdory velkému nadšení, se kterým do soutěže vstupovali, se nakonec museli spokojit s 11. místem, což ale zároveň bylo i obhájení loňského umístění. Co však bylo pro oba účinkující závažnější byla zcela nová zkušenost. Po svém příspěvku si totiž vyslechli velmi tvrdá slova od poroty, která na soutěžících nenechala doslova nit suchou. Jak vlastně celá soutěž probíhala a jaké si z ní oba pánové odnesli ponaučení, to už nám ve své reportáži přiblíží jeden z aktérů, Jakub Héža.

Ve čtvrtek brzy ráno jsme já, Filip a pan učitel Stůj vyjeli z Olomouckého hlavního nádraží do Ostravy. Cesta probíhala dobře bez žádných problému, v kupé jsme si opět zkusili naši prezentaci spolu s naučeným proslovem a doufali jsme v jasné vítězství. Nakonec jsme ale, jak se později ukázalo, byli na omylu.

Samotné téma prezentace jsme měli, podle mého názoru, připravené dobře. Naplánovaný byl pětidenní zájezd spojený s výročím 100 let Československé republiky. Spolu s panem učitelem jsme připravili bohatý program, který jsme se zároveň chystali prezentovat v rolích dvou nejvýznamnějších osobností roku 1918, Tomáše Garrigua Masaryka a Milana Rastislava Štefánika. Oba jsme se na to s Filipem také patřičně připravili, zatímco Filip zakoupil umělý plnovous, já jsem zkoušel do prezentace zapojit také slovenštinu.

Hned po příjezdu nás čekal test na historii ČSR. Test nakonec dopadl v celku dobře a umístili jsme se v přední polovině všech soutěžících. Po testu jsme měli ještě čas a

opět jsme si vyzkoušeli prezentování na čas, ke kterému jsme dodělali lehké úpravy textu. Vypadalo to dobře, přestože jsme měli problém naplnit limit patnácti minut.

Pak jsme přišli na řadu. Musím přiznat, že tak nervózní jsem nebyl ani minulý rok před 60 000 lidmi na Mistrovství světa v atletice, a to bylo v ostravském sále pouhých 50 lidí. Odprezentovali jsme, co jsme měli naučené, a měli jsme oba pocit, že to dopadlo podle našich představ. Porota ale na naše vystoupení měla jiný názor.

První připomínky na Baťův mrakodrap byly v pořádku, stejně jako diskuze o finanční stránce zájezdu, ale připomínky na nedopnutý knoflík na košili mě opravdu zarazil. Jen jsme se na sebe s Filipem podívali a nevěděli, co říci. Komentář porotkyně mi přišel zbytečný a ani další porotci nebyli zrovna příjemní.

Pocity ihned po diskuzi tedy byly špatné, ale přesto jsme doufali, že přece jen nějaké zasloužené body získáme. Zatímco jsem sledoval ostatní soutěžící, mezi kterými jednoznačně převládaly dívčí dvojice, začal jsem přemýšlet nad tím, že to může být spiknutí proti klukům, že to je s nadsázkou řečeno „šovinistická“ soutěž. To ale berte s nadsázkou.

Dle mého názoru nám tato soutěž ukázala, že ženy jsou prostě lepší než v kluci v prezentaci zájezdu. Mnohem snadněji se vlíchlily porotě, uměly prodat svůj vzhled i kostým a mnohé z nich působily sebejistěji. Nakonec, vždyť vyhrály dvě pěkně nalíčené Slovenky, které uchvátily porotu nejen líbivým jazykem, ale i připravenými propagačními dárky. Přesto si stále myslím, že také naše prezentace byla dobrá. Na příští rok doufám že se přihlásí dvě děvčata. My dva s Filipem jim budeme držet palce.

Jakub Héža, 4. A

Maturitní ples

V pátek 18. 1. se v hotelu Flora odehrál maturitní ples třídy 4. A. Byli jste tam? No pokud ne, nebo jste si zkrátka nestihli všechno dostatečně vychutnat, poslouchali jen jedním uchem máme jedno překvapení. Přikládáme totiž do zimního číslu našeho časopisu aktuální zahajovací proslov Mgr. Pavla Stůje. Tímto proslovem pan učitel zahájil nejdůležitější událost plesové sezóny a dle názoru redakce by bylo škoda, aby zůstal zapomenut. Tady ho máte.

Vážená paní ředitelko, Vážení rodiče, milé kolegyně, milí kolegové, milí hosté, a především vy, naše milé maturantky a milí maturanti,

Je mou milou povinností Vás všechny jménem svým, jménem paní učitelky třídní, magistry Evy Růžičkové, i jménem celého učitelského sboru přivítat na maturitním plese třídy 4. A., olomoucké střední odborné školy služeb a zároveň pronést pár úvodních slov.

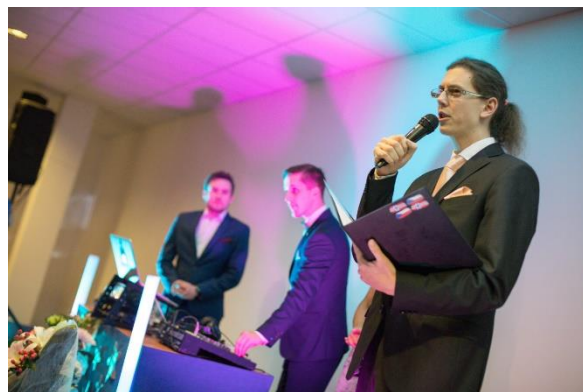
A doufám, že slov neobyčejných, smysluplných a hodných zamyšlení. Slova, která by měla poučit, pobavit i zasáhnout. Není žádným tajemstvím, že už barokní kazatelé, dávného 17. a 18. století se při svých projevech snažili na své posluchače působit na několika rovinách zároveň a zaujmout tak své posluchače, chytit je a nepustit. Svou řečí je chtěli naši předkové nejen poučit a předat jim informace (latinsky docere), ale zároveň se je snažili pobavit (delectare) a konečně v nich vyvolat i citové pohnutí (movere). A tak i já se nyní, s Vaším dovolením, pokusím splnit tento

vsuktku nelehký úkol. Poučit, pobavit a zasáhnout. Tak tedy, bylo, nebylo....

Když jsem v září loňského roku poprvé vstoupil do dveří třídy 4. A, překvapili mě naše budoucí maturantky a maturanti svou pilí i aktivitou v ostatních třídách leckdy nevídanou. Třída, za kterou by se snad nemuselo stydět leckteré gymnázium. Nelze samozřejmě tvrdit, že by jim to všem vydrželo i v dalších měsících nebo že by byli dokonalí, přesto mohu s klidným srdcem říci, že i člověk neznalý řemesla pedagogického by lehce poznal, že tato třída je v mnohém výjimečná. Možná, milí rodiče a příbuzní, že je dnes večer poznáte tak, jak jste je dosud neviděli. Možná dnes odhalíte vám dosud utajenou stránku jejich osobnosti. Anebo si prostě jen potvrdíte, co už jste dávno věděli.

Je to totiž kolektiv, přesně takový, jakým má skupina středoškoláků být. Třída, která má své hlasité rebely i tiché pracanty, své milenecké dvojice, své lenochy i workoholiky, své kuchařky i knihomolky, své umělce s rozervanou duší, i energické tanečnice. Našli byste mezi nimi vášnivě milovnice bot, elegantní obdivovatele dobré whisky i nejednoznačné švejků, chytré bláznů nebo bláznivě chytráky? kdo ví..., studentky stydlivé, laskavé i sarkastické, kreativní a pohotové i ty ztracené ve svém vnitřním světě, ty, které touží poznávat svět a pomáhat druhým a konečně i ty, o kterých spolužáci vypovídají, „že jí rukama jako prasata a kafe jsou do sebe schopni kopnout během tří vteřin.“

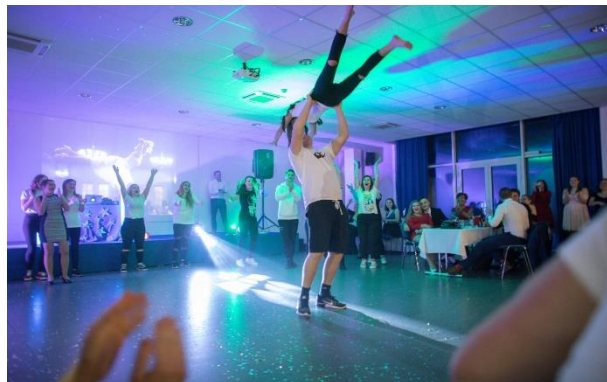
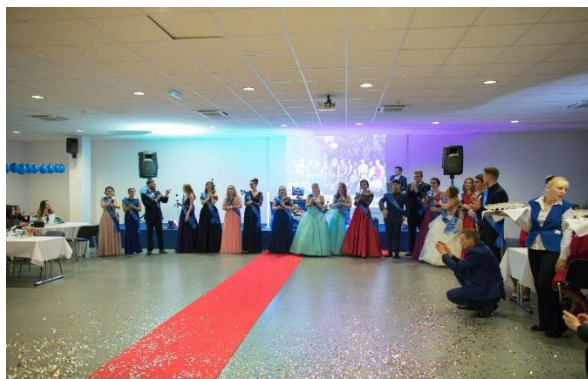
Zkrátka, je to třída, kterou je radost učit, a která se ve světě neztratí. Málokdo by pochyboval o tom, že u maturity uspějí. Leč, pozor, milé maturantky a milí maturanti, protože nyní nastává poslední a závěrečná část mého projevu. Projevu, který zde není jen proto, aby Vás pobavil. Protože, jak říkal hrdina města Gotham Harvey Dent, „Noc je nejtemnější těsně před úsvitem.“ A ráno ještě nenastalo, milí přátelé. Kohouti ještě sladce mlčí a vládu má temná noc.

Možná už máte pocit, že na své tváři cítíte první paprsky dokončeného středoškolského vzdělání. První paprsky moudrosti. Možná už se vidíte s vysvědčením v ruce. Ale nenechte se mýlit, stále ještě před Vámi leží pořádný kus cesty. A nyní není čas na oddech. Naopak, nyní je třeba, více než kdy dříve, napnout své síly, splnit své povinnosti, napravit své nedostatky a nabrousit své nejostřejší zbraně. Boj ještě neskončil. Úsvit nového života je stále ještě daleko, ale mohu vám slíbit, že se pomalu a jistě blíží.

Nyní však zanechme maturitu chvíli stranou a nemysleme na úsvit. Neboť nyní panuje plesová noc. Noc, kterou mnozí zažijí jen jednou za život. Ples, který bývá plný nezapomenutelných okamžiků a úžasných zážitků. Zapomeňte tedy na malou chvíli na studijní povinnosti a bavte se.

Milá třída 4. A, přeji Vám krásný maturitní ples.

Zpráva z vědecké knihovny

Zpráva je nejběžnější útvar publicistického stylu. Jaký ale rozdíl mezi zprávou objektivní a zprávou z bulvárního tisku? To se Vám pokusí ukázat studenti 1. A, kteří na podzim vyrazili na exkurzi do Vědecké knihovny v Olomouci.

Schválně jestli uhodnete, který útvar je který!

V olomoucké Vědecké knihovně proběhla exkurze. Ta se však nečekaně zvrhla!

V úterý 23. 10. 2018 zavítala do Vědecké knihovny v Olomouci výprava studentů místní Střední odborné školy služeb. Začátek exkurze probíhal zcela běžně, průvodce vykládal a žáci poslouchali. Potom ale průvodce udělal chybu.

Ve chvíli, kdy průvodce vědecké knihovny zmínil nevyčíslitelnou hodnotu knihy, kterou právě držel v ruce, žáci začali být agresivní. Studenti se chtěli na knihu blíže podívat, což ale průvodce razantně odmítl. To neměl dělat...

Žáci zcela zdivočili, vrhli se na něj a podle policie ho následně surově zbili, knihu odcizili a pana učitele zamkli do skříně. Když tato rozzuřená smečka opouštěla knihovnu, poničila ještě další knihy a zařízení v hodnotě 30 000 Kč. Očitá svědkyně, recepční, která si nepřála být jmenována, k tomu dodala: „Chovali se opravdu jako zvířata, raději jsem se schovala pod stůl.“

Jak se podařilo našemu deníku zjistit, odcizená kniha byla našťěstí pouze kopie. Případem se nadále zabývá Policie ČR.

MF, 1.A

Vědecká knihovna stále roste a s ní i počet čtenářů.

V úterý 23. října 2018 navštívili žáci prvního ročníku SOSŠ druhou nejstarší a třetí největší knihovnu v České republice.

Žáci se dozvěděli mnohé o historii knihovny, způsobu skladování knih a mohli nahlédnout například i do novin z roku 1948.

Tato knihovna má ve sbírce už více než dva a půl milionu knih a musí je tak skladovat doslova, kde se dá. Někteří Olomoučané dosud ani netuší, že knihy mají doslova pod nosem.

Nejznámějším skladem je takzvaný Červený kostel, v jehož věži je o okolo čtvrt milionu knih.

Vzhledem k tomu, že knihovna jako jedna z mála v ČR má právo tzv. povinného výtisku, můžete si zde půjčit doslova každou knihu, na kterou jen pomyslíte.

Z následné ankety jsme zjistili, že se také mnozí z přítomných studentů okamžitě po skončení exkurze, rozhodli stát jejími čtenáři.

Jak nám sdělil personál knihovny: „V naší knihovně je vítán každý, tak se nebojte přijít. Otevřeno je každý všední den do 19 hodin.“

Moravské divadlo Olomouc a představení Lakomec

Podzim byl rovněž plný hned několika divadelních představení, která jsme společně navštívili. Ať už se jednalo o Moliérova Lakomce nebo o klauniádu Důmyslný rytíř don Quijote de la Anča. Každé z nich si našlo, jak své fanoušky, tak i odpůrce. Ostatně můžete to posoudit sami, neboť dáváme v tomto čísle prostor, jak pozitivním, tak i negativním recenzím. Především recenzím na zpracování díla z maturitní četby – Lakomce.

Recenze na Lakomce:

„Ve čtvrtek prvního listopadu se naše škola vydala zhlédnout představení populární divadelní hry Jeana Baptisty Poquelina, který vystupoval pod pseudonymem Moliére. Jeho hru Lakomec, v překladu Vladimíra Mikeše, nám v olomoucké Redutě představil divadelní soubor Radka Brzobohatého spolu se členy divadla Různých jmen. Režie se chopil Lukáš Burian a v hlavní roli lakomého a po penězích lačnického Harpagona se zhostil Milan Enčev.

Jak to na školních představeních bývá, po chvílích neklidu a vzrušeného švitoření nedočkavých studentů, kteří se pomalu usazovali na svá místa se v sále konečně setmělo. Na scénu přichází Harpagonova dcera Eliška a představuje nám úvod

celé hry o lakomém měšťanovi. Příjemně mě překvapily do detailů propracované kostýmy a kulisy, které dodávaly historické hře zdání opravdovosti. Obdivuhodné bylo i ztvárnění Harpagona hercem Enčevem, který se, dle mého názoru, do role vžil celým srdcem.

Celkový dojem a podání toho klasického díla je skvělý. Jsem ráda, že jsem se představení zúčastnila; pobavilo mě a zároveň přineslo i zamýšlené ponaučení: peníze nejsou všechno. Snad jen nepatrnou výtkou z mé strany je příliš hlasitý projev některých herců, kteří své repliky občas lehce přehrávali.“

Nikola Klárová, 3. A

Protirecenze

Tuto známou divadelní hru jsem viděla v olomouckém Moravském divadle již několikrát a musím podotknout, že v této podobě školního představení se mi hra vůbec nelíbila. Některé použité výrazy (například vulgarismy) a komentáře mi do této klasické hry vůbec neseseděly, kostýmy byly velice zvláštní a nesesedělo mi ani samotné herecké obsazení. Hlavní postava Harpagona ztvárněná Milanem Enčevem mi přišla až nepříjemně slizká. Ale přesto musím uznat, že jsem se chvílemi i dobře bavila.

Anna Stloukalová, 3. A

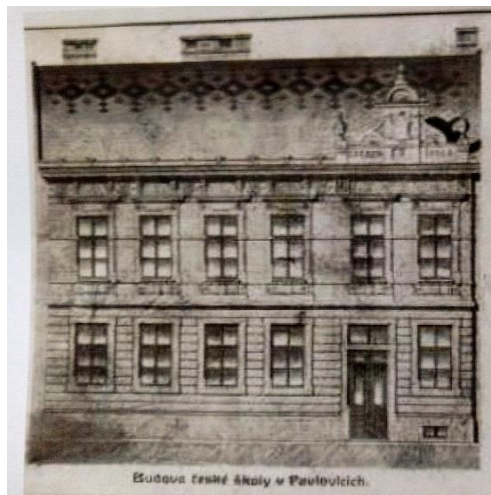
Z historie naší školní budovy – Josef Petřek, řídící učitel v Pavlovičkách

Pavlovičky stavebními a uměleckými památkami příliš neoplývají, to je zřejmé na první pohled. Přesto je to místo, které je nám všem velmi blízké. Zaslouží si proto, abychom o něm věděli i trochu více než jen to, že je to místo, kde se učíme, nemyslíte? A proto, že z historie budu za pár měsíců maturovat, spojila jsem dobré s užitečným, a rozhodla se vám něco málo o tomto místě povědět v tomto článku.

Když se tedy vrátíme zpátky do minulosti, konkrétně do roku 1793, dozvíme se, že Pavlovičky vždy nebyly tak veliké jako dnes. Bylo tu sotva 200 obyvatel a ani tomu, že se tu nacházelo 22 domů byste nevěřili. Obec byla zcela odtržena od vlastního města Olomouce a sloužila jen jako malá zemědělská osada, a tak jí nebyl důvod rozšiřovat. Při sčítání lidu v roce 1890 mělo 77 % osob německou národnost, Češi zde byli ve značné menšině.

Naše škola, jako taková, byla otevřena 16. září 1907 jako malá škola pro zmíněnou českou menšinu. Dnes už je sice budova přestavěná, ale stále můžeme na stěně vidět

připomínku její minulosti, a to pamětní desku z roku 1947, k upomínce na zdejšího řídícího učitele Josefa Petřka. Je to památka nejen na muže umučeného nacisty, ale i na zavražděné členy celé jeho rodiny.

Naše škola roku 1907, při slavnostním otevření budovy

připomínku její minulosti, a to pamětní desku z roku 1947, k upomínce na zdejšího řídícího učitele Josefa Petřka. Je to památka nejen na muže umučeného nacisty, ale i na zavražděné členy celé jeho rodiny.

Josef Petřek pocházel z Valašska, z Rožnova pod Radhoštěm. Jako jedenáctiletý hoch odešel z domova na studia, nejprve do Frenštátu, pak na učitelský ústav v Příboře, odkud vyšel jako vlastenecký bojovník za práva lidu. Jak vzpomíná jeho dcera Jiřina, byl to člověk vzdělaný a ke vzdělání vedl nejen své žáky, ale i své vlastní potomky: „Náš tatínek považoval za samozřejmost, že jsme už jako děti dostali do rukou básně Erbena, Sládka, všelijaké hudebniny – Smetanovu a Dvořákovu čítanku. Bylo to dětství bohaté i chudé. Samozřejmě, že se šatstvo dědilo po starších sourozencích, ale taková ta různost zážitků byla ohromná.“

Za své učitelské činnosti se stal Josef Petřek v Pavlovičkách velmi populárním, zejména proto, že vychoval několik generací českých dětí. Jeho hodiny byly podle pamětníků plné humoru, a hlavně narážek na rakouské úřady, za které byl rodiči i žáky velmi obdivován. Tento jeho statečný postoj bohužel způsobil, že byl rakouskými úřady pronásledován, přeložen a souzen. I když byl ale pro nedostatek důkazů propuštěn, byl poslán na frontu první světové války, kde byl několikrát vážně zraněn.

Po válce ještě navzdory zdravotním problémům s radostí dál učil. Až roku 1939 odešel do penze, protože mu bylo nesnesitelné učit dále pod tlakem nové ideologie. Byl proto také nejméně desetkrát vyšetřován gestapem, a to velmi vážně. Ani to ho nezastavilo v boji za vlast. Na pamětní desku na stěnu naší školy se ale nedostal jen díky svému hrdinství, ale i díky hrdinství svého syna Vladimíra, který jako kaplan kostela sv. Cyrila a Metoděje poskytl úkryt vykonavatelům atentátu na Heydricha Gabčíkovi a Kubišovi v Praze.

Následkem tohoto z dnešního pohledu velmi statečného činu bylo zatčení celé rodiny Petřkových 2. 7. 1942. Spolu s Josefem byl zatčena i manželka Marie s jejich osmi dětmi. Ostatně sám státní tajemník protektorátu K. H. Frank se nechal slyšet: „Má-li český národ přežít, nesmí být národem Petřků!“ Petřkovi tedy byli odsouzeni k smrti.

Věznění byli všichni nejdříve v Olomouci, poté v Brně, odkud byli na počátku roku 1943 převezeni do Osvětimi, kde nakonec zemřeli. Jak dodává Petřkova dcera Jiřina, jediná přeživší z celé početné rodiny, ani ti, co měli štěstí a přežili, na hrůzy války nikdy nezapomněli:

„Dneska si nikdo nedovede ten systém představit. Jenom cesta v těch osobácích byla normální. Dozorci s námi dokonce mluvili a ukazovali nám, kde co je, když jsme jeli kolem lágru. Ale ten mužský lágr, to bylo jako vidění z posledního soudu. Dnes už to snad nikdo nepochopí, ale vidíte transporty, pětistupy mužů – vyzábělých, čepici přitištěnou na pravé stehno, řvaní, a do kroku! Člověk si představil bratry a otce, nezávislé, chytré, hrdé, a pak vidíte, jak je tam takovým způsobem zmučili, zbavili lidskosti.“

Může to být pro vás pouze pamětní deska na zdi, ale pokud se podíváte pečlivěji, odhalíte, že každý den se cestou do školy doslova téměř dotýkáte naší minulosti. I vzhledem k tomu, že jsme nedávno, 27. ledna 2019, uctili památku obětí holokaustu, doufám, že teď už kolem pamětní desky Josefa Petřka, bojovníka jak za správnou výuku, ale i za naši vlast, svobodu a demokracii, nebudete chodit, jako kdyby neexistovala.

Marie Matkulčíková, 4. A

Rodina Petřkova u rybníka Poděbrady u Olomouce, ieště před válkou.

Sportovní výsledky aneb pod pěti kruhy Výsledky olympiád ze zeměpisu, německého jazyka a dějepisu:

Pod heslem „není důležité vyhrát, ale zúčastnit se“ se desítky našich studentů v poslední lednový den roku 2019 zúčastnily zápolení ve znalostech humanitních předmětů. Zatímco v zeměpisné a v německé soutěži šlo o obecné znalosti, v dějepisné olympiádě jsme si připomněli významné události moderních dějin, nejen dějin politických, ale i kulturních nebo sportovních (1918–2018). Všem zúčastněným blahopřejeme. Tady jsou naši úspěšní olympionici:

Dějepisná olympiáda „Sto let ČSR“ (max. 40 bodů)	Zeměpisná olympiáda 2019	Olympiáda z německého jazyka, 3. a 4. ročník 2019
1. Štěpán Kotek (4. A), 34 bodů 2. Jakub Héža (4. A), 24 bodů 3. Matouš Frýbort (1. A), 23 bodů 4. Žaneta Spurná (3. B), 20,5 bodu 5. Kateřina Bíla (3. A), 20 bodů	1. Jakub Zinrác (3. B), 66 bodů 2. Štěpán Kotek (4. A), 51 bodů 3. Nella Kučerová (1. A), 38 bodů 4. Nikola Lounová (4. A) 35 bodů. 5. Filip Peřina (4. A), 34 bodů	1. Jakub Zinrác (3. B), 33 bodů 2. Štěpán Kotek (4. A), 28 bodů 3. Jana Císařová (3.A), 23 b. 4. K. Chmelařová (3.A) 35 b. 5. Filip Peřina (4. A), 20 b.

Zbývající výsledky byly dodány po uzavěrce čísla.

